

Sygn. akt II K 446/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zabrze, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marzena Czaicka

Protokolant Justyna Meller

Przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2019 roku

sprawy **A. T.**, urodzonego (...) we W., syna R. i K.

oskarżonego o to, że:

I w okresie od 5 czerwca 2018 do 26 czerwca 2018 roku w Z., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 35.815 złotych - K. B. (1) przy sprzedaży:

- za pośrednictwem portalu olx.pl - samochodu osobowego marki O. (...) z 2002 roku o wartości 2.300 złotych;

- telefonicznie przy użyciu telefonu marki H. o nr(...)- samochodów następujących marek: R. (...) z 2010 roku o wartości 2.100 złotych, V. (...) z 2009 roku o wartości 8.500 złotych oraz V. (...) z 2012 roku o wartości 16.800 złotych, a także bagażnika dachowego do samochodu marki K. o wartości 600,00 złotych i zbiornika do samochodu marki S. o wartości 5.000 złotych, za które pokrzywdzony dokonał zapłaty za pośrednictwem ekspresu pieniężnego, ponosząc przy tym opłaty związane z nadaniem tych ekspresów pieniężnych, poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z telefonicznych ustaleń dotyczących przekazania w/w samochodów oraz rozliczenia odnośnie zwrotu środków za zakup bagażnika dachowego i zbiornika, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 24 kwietnia 2017 roku, sygnatura akt VIII K 103/17, za trzy przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. 64 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 maja 2017 do 19 maja 2018 roku

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k.

II w dniu 23 lipca 2018 roku w Z. posłużył się, jako autentycznym, nieprawdziwym pisemnym oświadczeniem, na którym widniał, również podrobiony, podpis K. B. (1), mającym potwierdzić fakt zwrotu pieniędzy w/w osobie w kwocie 36.000 złotych

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

orzeka

1. uznaje oskarżonego **A. T.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

2. uznaje oskarżonego **A. T.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. skazuje go na karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;
3. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wyżej w pkt 1 i 2 kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu **A. T.** karę łączną **1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności**;
4. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. T. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. B. (1) kwoty 35.815 zł (trzydziestu pięciu tysięcy ośmiuset piętnastu złotych);
5. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci karty SIM o nr (...) i karty pamięci przechowywanej w BOI tut. Sądzie pod nr (...)
6. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci oświadczenia pisanego pismem ręcznym z dnia 23.07.2018r. przez pozostawienie w aktach sprawy;
7. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki H. o nr (...) przechowywanego w BOI tut. Sądu pod poz. 16/2019 uprawnionemu – A. T.;
8. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, obejmujące wydatki w kwocie **110,00 zł (stu dziesięciu złotych)** i opłatę w kwocie **300,00 zł (trzystu złotych)**.

Sygn. akt II K 446/19

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w toku postępowania, Sąd dokonał następujących ustaleń faktycznych:

Oskarżony A. T. na portalu internetowym (...)pl wystawił w dniu 4 czerwca 2018r. do sprzedaży samochód osobowy marki O. (...) z 2002 roku za kwotę 2.300 złotych. Pokrzywdzony K. B. (1) zainteresował się tym ogłoszeniem i za pośrednictwem wiadomości mailowych skontaktował się ze sprzedającym, podpisującym się imieniem A.. Wyraził chęć zakupu samochodu. Ze sprzedającym miał się skontaktować 20.06.2018r., po jego powrocie z zagranicy, gdzie miał on przebywać. Jednak sprzedający twierdził, że nie może pokrzywdzonemu zarezerwować tego samochodu, gdyż ma wielu chętnych, zaś osoby dokonują rezerwacji, a później rezygnują. Następnego dnia ogłoszenie zostało wycofane, co zaniepokoiło pokrzywdzonego, więc w dniu 5 czerwca 2018r. wysłał wiadomość sms, na podany przez sprzedającego nr telefonu i dowiedział się, że przedmiotowy samochód ma zostać sprzedany osobie dającej „od ręki” 2200zł. Wtedy pokrzywdzony zaoferował, że prześle oskarżonemu 2.300zł. , zaś samochód odbierze po jego powrocie z zagranicy. Następnie przelał pieniądze. W kolejnych dniach pokrzywdzony kontaktował się z oskarżonym telefonicznie oraz przez smsy. Oskarżony w trakcie tych kontaktów twierdził, że kupił dla siebie samochód K., jednak brakło mu pieniędzy na bagażnik, który zamierzał nabyć w Szwajcarii, gdzie miały być one tanie. Poprosił pokrzywdzonego o pożyczkę w kwocie 600 zł, zobowiązując się do jej zwrotu po powrocie do Polski. Pokrzywdzony przelał mu te pieniądze. Ponadto w tym czasie oskarżony przekazał pokrzywdzonemu, iż przejeżdżając przez Szwajcarię widział r. (...) z 2010r. w cenie 450 euro. Pokrzywdzony poprosił, aby mu je kupił. Jednocześnie w tym celu przelał oskarżonemu kwotę 2100zł. Ponieważ oskarżony informował pokrzywdzonego, że w Szwajcarii jest wiele samochodów w atrakcyjnej cenie, pokrzywdzony zainteresował się, czy istnieje możliwość zakupu samochodu V. (...), gdyż miał na taki samochód kupca. Oskarżony potwierdził i przelał mu zdjęcie takiego samochodu załadowanego na tira. Wtedy pokrzywdzony przelał mu kwotę 8500zł. Następnego dnia oskarżony ponownie smsem, gdyż w taki sposób się kontaktowali w tym czasie, powiadomił pokrzywdzonego, że „jest okazja” kupić V. (...) z 2012r. , tylko pokrzywdzony musi przelać pieniądze w kwocie 16.800zł. Pokrzywdzony zaczął wówczas nabierać podejrzeń co do oskarżonego, czy nie jest on oszustem. Jednak po naradzie z żoną uznał, że powinien się wywiązać z zawartej umowy i przelał pieniądze. Ok. 20 czerwca 2018r. pokrzywdzony kontaktował się z oskarżonym, gdyż chciał odebrać kupione samochody. Jednak ten twierdził,

że jest za granicą, gdyż zatrzymała go niemiecka policja i musi zapłacić mandat 1200 euro. Ponieważ jak twierdził, nie posiadał takiej kwoty, miał oczekiwać na córkę, która miała mu przywieźć pieniądze. Pokrzywdzony następnie usiłował skontaktować się z oskarżonym telefonicznie, jednak nie odbierał on telefonów, kontaktowali się więc jedynie smsami. Następnie oskarżony wysłał pokrzywdzonemu wiadomość, że gdy był na komisariacie zapłacić mandat, nieznana osoba przebiła mu bak i aby wrócić do Polski musi go naprawić, na co nie ma pieniędzy. Poprosił jednocześnie pokrzywdzonego, aby pożyczył mu kwotę 5000zł. Pokrzywdzony, chcąc uzyskać zakupione samochody na to się zgodził i przelał oskarżonemu pieniądze. Następnie pokrzywdzony usiłował się skontaktować z oskarżonym dzwoniąc do niego, lecz ten nie odbierał telefonu. Jedynie pisał wiadomości sms, że pożyczycy od kolegi pieniądze, aby zwrócić je pokrzywdzonemu, zaś samochody sprzeda innym osobom. K. B. (1) przesłał oskarżonemu łącznie kwotę 35.300zł., zaś z dodatkowymi opłatami poniósł szkodę w wysokości 35.815zł. Pieniądze wysysał na dane A. T., przelewami (...), gdyż tak doradził mu oskarżony, aby gotówka była u niego w ciągu kilkunastu minut. Oskarżony w miesiącu lipcu 2018r. skontaktował się telefonicznie z pokrzywdzonym, obiecując, że zwróci mu pieniądze. Jednak nie przyjechał do niego w dniu, który z nim uzgodnił, powołując się na kolejne przeszkody. Ostatecznie nie zwrócił mu tych kwot. K. B. (1) nigdy nie podpisywał oświadczenia o rzekomym zwrocie pieniędzy przez A. T. .

Oskarżony był wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania pokrzywdzonego K. B. (1) k. 2-3, 37-38, 96-97, 175v-176, oraz dowody w postaci dokumentów: potwierdzenia nadania ekspresu pieniężnego k. 6-7, wydruk z systemu rejestrów państwowych k. 8-11, 32-33, wydruk O..pl k. 12-20, 24-28, wydruk google.pl k. 21-23, 29-31, protokół przeszukania k. 76-78, umowy kupna-sprzedaży k. 79-83, 107, oświadczenie k. 88, protokół zatrzymania rzeczy k. 89-91, protokół oględzin k. 92-93, wydruk GUS k. 94-95, lista pojazdów k. 98, korespondencja internetowa k. 103-106, dane o karalności k. 143-145, wyrok k. 146-149, 150, 174, a także ekspertyzę pisma ręcznego i podpisów k. 129.

Oskarżony A. T. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Ponadto nie stawiał się na rozprawę przed sądem. (k.139-140)

Sąd nie dał wiary oskarżonemu i uznał, że nieprzyznanie się przez niego do popełnienia zarzucanych mu przestępstw stanowi jedynie jego dozwoloną prawem linię obrony.

Zebrany sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wiarygodne zeznania pokrzywdzonego **K. B. (1)** jednoznacznie wskazują, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw. Pokrzywdzony w sposób spójny i logiczny, a także konsekwentny opisał swoje kontakty z oskarżonym, nawiązane w celu nabycia początkowo jednego samochodu, zaś pod wpływem zachęt ze strony oskarżonego, kolejnych. To w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, w połączeniu z dokumentami w postaci : potwierdzeń nadania ekspresu pieniężnego, wydruków O..pl, korespondencji internetowej oraz ekspertyzę pisma ręcznego i podpisów, sąd ustalił stan faktyczny. Oczywiście, można pokrzywdzonemu zarzucić dużą naiwność i łatwowierność. Jednakże w żadnej mierze nie podważa to waloru dowodowego jego zeznań, w których szczegółowo opisał okoliczności kupowania od oskarżonego kolejnych samochodów, jak i uiszczania na rzecz A. T. poszczególnych kwot, nie tylko za samochody, ale też wyłudzonych przez oskarżonego na rzekomą naprawę baku, czy zakup bagażnika po okazyjnej cenie. Cały proceder, opisany przez K. B. w zeznaniach, wskazuje na to, że oskarżony, po pierwszym kontakcie związanym z wystawieniem na portalu (...).pl samochodu O. (...), zorientował się, iż pokrzywdzonemu zależy na tym samochodzie i jest gotów go kupić „w ciemno”. Jednocześnie dostrzegł, iż ma do czynienia z osobą łatwowierną. Wówczas postanowił wykorzystać sytuację i wyłudzić od niego dalsze kwoty. Umiejętnie przy tym, co wynika z zeznań K. B., wykorzystywał jego naiwność, przedstawiając pokrzywdzonemu najpierw wyjątkowo atrakcyjną możliwość kupna interesujących go samochodów, a później, gdy już pokrzywdzony przesłał mu znaczną kwotę, dodatkowe okoliczności, wskazujące na to, że jeśli pokrzywdzony nie wspomże go kolejną kwotą, mającą być pożyczką, może nie otrzymać ani pojazdów, ani pieniędzy. Również ekspertyza pisma ręcznego potwierdza wiarygodność zeznań pokrzywdzonego, który stanowczo oświadczył, że oskarżony nie oddał mu pieniędzy. Jednocześnie drobne rozbieżności, które mogły pojawić się w zeznaniach świadka B., a będące wynikiem upływu czasu i zatarcia się w jego pamięci pewnych okoliczności, w żaden sposób nie podważają jego zeznań, gdyż dotyczyły one kwestii nie mających decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie wniosły natomiast niczego do sprawy zeznania świadków K. T. (k.73-74) i A. Z. (k.100-101), gdyż nie mieli oni wiedzy w sprawie, zaś sąd w żadnej mierze nie wyklucza, iż oskarżony mógł faktycznie sprzedawać inne samochody w sposób legalny.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał również zgromadzone w przedmiotowej sprawie dowody w postaci dokumentów (z wyłączeniem oświadczenia z k. 88) albowiem dowody te nie budzą wątpliwości. Sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby, w zakresie dokonywanych przez nie czynności, a ich treść i prawdziwość nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Część z nich natomiast odzwierciedla kontakty między oskarżonym i pokrzywdzonym.

Jednocześnie co do oświadczenia, znajdującego się na k. 88, na którym pokrzywdzony miał rzekomo pokwitować zwrot gotówki przez oskarżonego, wobec stanowczych zeznań K. B., iż takowego nie podpisywał, a pieniądze nie zostały mu zwrócone, w toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów P. Z. .

Jak wynika z opinii pisma ręcznego i podpisów z dnia 24. 12 .2018r., konstrukcja graficzna o brzmieniu (...) nakreślona na oświadczeniu z dn. 23.07.2018r., potwierdzającym zwrot pieniędzy temuż przez A. T., nie została sporządzona przez K. B. (1). Jednocześnie biegły wskazał z jakich przyczyn (naśladownictwo materialne) nie jest możliwe ustalenie wykonawcy kwestionowanego podpisu, a tym samym, czy sporządził go A. T.. (k.129)

Sąd w całości uwzględnił wyżej powołaną opinię sądową uznając ją za jasną, wyczerpującą, przekonywującą i rzetelną. Biegły wyjaśnił w niej wszystkie okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej.

Tym samym należało uznać, iż oświadczenie to, opatrzone podrobionym podpisem pokrzywdzonego, zawiera treść niezgodną ze stanem faktycznym i jest nieprawdziwe.

Sąd zważył co następuje :

Zgodnie z art. 286 § 1 k.k. przestępstwa oszustwa dopuszcza się osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym za pomocą wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Artykuł 286 k.k. określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd, albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej (odróżnia to oszustwo od zaboru i innych przestępstw przeciwko mieniu; bliżej zob. T. Oczkowski, Oszustwo jako przestępstwo majątkowe i gospodarcze, Kraków 2004, s. 9 i n.).

Określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa (wyrok SN z dnia 14 stycznia 2004 r., IV KK 192/03, Prok. i Pr.-wkl. 2004, nr 9, poz. 5).

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał, że oskarżony A. T. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Oskarżony swoim zachowaniem polegającym na wystawieniu na sprzedaż, za pośrednictwem portalu internetowego (...) pl. (...), zaś następnie oferując telefonicznie pokrzywdzonemu do sprzedaży samochody: R. (...) i dwa samochody m-ki V. (...), a także uzyskując od pokrzywdzonego gotówkę w kwocie

600 zł. oraz 5.000zł. rzekomo na zakup bagażnika i naprawę baku do samochodu marki S., za które to samochody i przedmioty pokrzywdzony dokonał zapłaty za pośrednictwem ekspresu pieniężnego, ponosząc przy tym opłaty związane z nadaniem tych ekspresów pieniężnych, wprowadził K. B. w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartych ustaleń dotyczących przekazania w/w samochodów oraz rozliczenia odnośnie zwrotu środków za zakup bagażnika dachowego i zbiornika. Pokrzywdzony wpłacił oskarżonemu określone kwoty, zaś oskarżony pobierając je osiągnął korzyść majątkową. Zachowanie A. T. wskazuje jednoznacznie na to, że od początku jego celem było wyłudzenie od K. B. jak największej ilości pieniędzy. Zachowanie oskarżonego należało zatem zakwalifikować jako czyn z art. 286 § 1 k.k.

Ponadto, oskarżony w okresie od 19 maja 2017 do 19 maja 2018 roku odbywał karę 1 roku pozbawienia wolności za trzy przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. 64 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 24 kwietnia 2017 roku, w sprawie VIII K 103/17. Uznać zatem należało, że A. T. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Toteż Sąd przyjął, iż oskarżony czyn z art. 286 § 1 k.k. popełnił w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.

Jako że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt. 1 przestępstwa działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, sąd przyjął iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego.

W związku z powyższym Sąd uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Z kolei w myśl **art. 270 § 1 kk** przestępstwa określonego w tym artykule dopuszcza się osoba, która w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Dobrem chronionym w przypadku przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów jest pewność obrotu prawnego, opierająca się na zaufaniu do dokumentu, czy też - jak stwierdził SN w postanowieniu z dnia 24 maja 2011 r., II KK 13/11, LEX nr 847132: "dobro prawne ogólnej natury, jakim jest wiarygodność dokumentu". Z kolei "użycie za autentyczny" : to przedstawienie lub przedłożenie podrobionego czy przerobionego dokumentu osobie prywatnej albo instytucji, czyli wykorzystywanie funkcji, jakie może pełnić taki podrobiony czy przerobiony dokument.

Oskarżony A. T. swoim zachowaniem wypełnił również znamiona przestępstwa określonego w art. 270§ 1 k.k. bowiem w dniu 23 lipca 2018 roku w Z. posłużył się, jako autentycznym, nieprawdziwym pisemnym oświadczeniem, na którym widniał, również podrobiony podpis K. B. (1), co miało potwierdzić fakt zwrotu pieniędzy w kwocie 36.000 złotych pokrzywdzonemu. Sąd zatem uznał go za winnego przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne ustawowe jak i pozaustawowe okoliczności wyłączające bezprawność albo winę. W czasie popełnienia czynu oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu jako wysoki. Oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się już po raz kolejny przestępstw , w tym przeciwko mieniu, czym wyraził ponownie swój lekceważący stosunek do przestrzegania norm prawnych. Katalog okoliczności, które Sąd brał pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zawiera art. 115 § 2 k.k. i są nimi: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywacje sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Stopień winy sprawcy Sąd ocenił jako współmierny do ocenianego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu. Niewątpliwie sprawcy można postawić zarzut niewłaściwego zachowania się w danych okolicznościach i zdolność do zachowania się obiektywnie w nich wymaganego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd zważył, aby wymierzona oskarżonemu kara była karą sprawiedliwą, która uwzględniałaby rodzaj popełnionego przestępstwa i jego skutki, okoliczności jego popełnienia, osobowość sprawcy, jego właściwości, warunki osobiste, sytuację rodzinną oraz dotychczasowy sposób życia, jak również stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

W związku z powyższym za popełnione przestępstwo z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. sąd wymierzył mu na mocy art. art. 286 § 1 k.k. **karę 1 roku pozbawienia wolności**, zaś za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. **karę 8 miesięcy pozbawienia wolności**. Orzeczone kary mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia i są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a także winny spełnić swoje cele zapobiegawcze, wychowawcze oraz wymagania w zakresie kształtowania w społeczeństwie prawidłowych ocen i postaw prawnych.

Okolicznością obciążającą, jaką Sąd wziął pod uwagę przy wymiarze kary był fakt, iż oskarżony był już wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu. Sąd nie znalazł przy tym okoliczności łagodzących.

Ponadto na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i orzekł **oskarżonemu A. T.** karę łączną **1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności**, jako adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a także uwzględniając, iż czyny te zostały popełnione w zbliżonym czasie. W ocenie sądu orzeczone kary spełni swoje cele zapobiegawcze, wychowawcze oraz stawiane przed nią wymagania w zakresie kształtowania w społeczeństwie prawidłowych ocen i postaw prawnych.

Jednocześnie Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonywujący i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w przypadku orzeczenia w stosunku do oskarżonego kary o charakterze nieizolacyjnym, cele kary zostałyby osiągnięte. Postawa oskarżonego i jego dotychczasowy sposób życia tezie takiej przeczą. Oskarżony do tej pory był wielokrotnie karany za przestępstwa, przeciwko mieniu, w tym oszustwa, najczęściej na kary pozbawienia wolności. Mimo to nie zaprzestał popełniania kolejnych przestępstw. Powyższe wskazuje na to, że oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowaną, wobec której nieskuteczne były uprzednio wymierzone kary. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny może ewentualnie skłonić oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Orzeczone kary są karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego i uwzględnia pozostałe dyrektywy wymiaru kary.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego A. T. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. B. (1) kwoty 35.815 zł.

Ponadto na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci karty SIM o nr (...) i karty pamięci przechowywanej w BOI tut. Sądzie pod nr (...). Z kolei na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci oświadczenia pisanego pismem ręcznym z dnia 23.07.2018r. przez pozostawienie w aktach sprawy. Jednocześnie na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. sąd zarządził zwrot dowodu rzeczowego w postaci telefonu komórkowego marki H. o nr (...) przechowywanego w BOI tut. Sądu pod poz. 16/2019 uprawnionemu – A. T..

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, obejmujące wydatki w kwocie 110,00 zł i opłatę w kwocie 300,00 zł.